

ЕЛИТЪТ

КИЙРА КАС

ПРЕВОД ЦВЕТЕЛИНА ТЕНЕКЕДЖИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Elite*

Copyright © 2013 by Kiera Cass

All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1207-7

Свикайте прислугата! Кралицата е будна!

ПЪРВА ГЛАВА

Анжелическият въздух беше притихнал, затова полежах още малко, заслушана в дишането на Максън. Все по-рядко се случваше да го уловя в истински спокоен, ведър момент и исках да се потопя напълно в този, благодарна, че принцът изглеждаше най-щастлив, когато оставахме насаме един с друг.

Откакто броят на претендентките в Избора се беше съкратил до шест, ми се струваше по-напрегнат дори от деня, в който всичките трийсет и пет момичета бяхме пристигнали в двореца. Навярно си беше въобразявал, че ще разполага с повече време да направи избора си. А колкото и да не ми се щеше да си го призная, разбирах, че аз бях причината да му трябва още време за размисъл.

Принц Максън, наследник на илейския трон, ме харесваше. Преди седмица ми беше заявил, че дойдеше ли моментът, в който без всякакви задръжки можех да кажа, че и аз изпитвам същите чувства към него, щеше да сложи край на състезанието. Неведнъж обмислях тази идея, питах се

какъв ли щеше да е животът ми, ако станех негово момиче.

Усложнението обаче идваше от там, че Максън не беше само мой. Делях го с още пет участнички – момичета, които извеждаше на срещи и в чиито уши шепнеше, а това ме притесняваше. Освен това, приемех ли Максън, автоматично приемах и короната, мисъл, която обикновено избутвах назад в съзнанието си, най-малкото защото още не можех да си представя такова бъдеще.

Стоеше и въпросът с Аспен, разбира се.

Официално вече не бяхме заедно – беше скъсал с мен още преди да изтеглят името ми за участие в Избора, но когато се появи в двореца като войник от стражата, всички онези чувства, от които се бях стремила да избягам, отново заляха сърцето ми. Аспен беше първата ми любов, погледнех ли го... отново се превръщах в неговото момиче.

Максън не знаеше, че Аспен е дошъл в двореца, но пък беше наясно, че в родния ми град има човек, раздялата с когото се опитвах да преодолея, затова с присъщото си великодушие ми даваше време да се изтръгна от миналото, докато той самият търсеше друга съпруга, в случай че не успееш да го обикна.

Той помести глава и вдиша малко над челото ми, а аз отново се замислих какво ли щеше да е чувството, ако просто се отдадох на любовта си към Максън...

– Знаеш ли кога за последно съм гледал звездите? – попита ме той.

Намърдах се по-близо до него върху одеялото ни, търсейки топлината му в прохладната анджелиска нощ.

– Нямам представа.

– Преди няколко години по време на урок по астрономия с един от преподавателите ми. Ако се вгледаш

внимателно, ще видиш, че звездите са с различни цветове.

– Чакай малко. Казваш ми, че последно си гледал звездите с *научна* цел? Ами за удоволствие?

Той се изкиска.

– Удоволствие. Ще трябва да го вместя някъде между бюджетните съвещания и срещите на комисията по инфраструктура. А, за малко да забравя и военното планиране, в което, между другото, никак не ме бива.

– В какво друго не те бива? – полюбопитствах аз, прокарвайки длан по колосаната му риза. Насърчен от допира, Максън зарисува малки кръгчета по рамото ми с пръстите на ръката, върху която бях полегнала.

– Защо те интересува? – попита той с престорено раздражение.

– Защото все още не знам почти нищо за теб. А имам чувството, че си безпогрешен. Радвам се, като изскачат доказателства за обратното.

Той се понадигна на лакът и впери поглед в лицето ми.

– Отлично знаеш, че не съм безпогрешен.

– Малко ти остава – отвърнах аз. Телата ни се докосваха едва-едва. Коленете, ръцете, пръстите...

Максън поклати глава с кротка усмивка на устните си.

– Добре. Значи, зле съм във военното планиране. Никакъв ме няма. Освен това ми се струва, че ще съм пълно бедствие в кухнята. Не че съм опитвал да готвя, но...

– Никога?

– Вероятно си забелязала тумбите служители, които те затрупват със сладкиши? За твое сведение, изхранват и мен.

Изхихиках се. Вкъщи постоянно бях помагала с гот-

венето.

– Още – настоях аз. – В какво друго не те бива?

Той ме придърпа към себе си, а в кафявите му очи заблещука тайнствена искрица.

– Наскоро открих едно нещо...

– Изплюй камъчето!

– Оказва се, че изобщо не съм способен да стоя далеч от теб. Това е крайно тежък недостатък.

Усмихнах се.

– Опитвал ли си изобщо?

Той си придаде умислен вид.

– Ами, всъщност не. И нямам никакво намерение.

Посмяхме се тихо в обятията си. В подобни моменти наистина ми беше лесно да си представя бъдещето така.

Шумоленето на листата и тревата ни подсказа, че някой се приближава. Въпреки че поведението ни беше напълно допустимо, се почувствах малко притеснено и веднага се надигнах от одеялото. Максън също стана точно преди един от стражите да заобиколи живия плет, зад който лежахме.

– Ваше Височество – поздрави той с поклон. – Простете, че се натрапвам, сър, но не е препоръчително да се застоявате навън по това време. Бунтовниците може да...

– Ясно – въздъхна Максън. – Прибираме се.

Стражът си тръгна, а Максън отново се обърна към мен.

– Ще ти разкрия още един мой недостатък: започвам да се изнервям на стражите. Омръзна ми да се разпращам с тях.

Стана и ми подаде ръка. Поех я, наблюдавайки горчивата тревога в очите му. От началото на Избора бяхме преживели две бунтовнически нападения – едно от умерено разрушителните Северняци и едно от смъртонос-

ните Южняци, и дори с този си малък опит можех да разбера изтощението му.

Максън вдигна одеялото и го поизтръска, очевидно недоволен, защото бяха прекъснали среднощната ни среща.

– Хей – привлякох вниманието му аз. – Много се забавлявах.

Той кимна.

– Наистина – уверих го и отидох до него. Той прехвърли одеялото в едната си ръка, за да ме прегърне с другата. – Пак трябва да го направим някой път. Тъкмо ще ми кажеш коя звезда какъв цвят е, защото аз изобщо не ги различавам.

Максън се усмихна тъжно.

– Понякога ми се ще обстоятелствата да бяха по-незаплетени, по-нормални.

Доближих се да го прегърна, а Максън пусна одеялото на земята и отвърна на прегръдката ми.

– Не се обиждайте, Ваше Височество, но дори и без стражите, пак нямаше да сте нормален.

Изражението му се поразведри, но въпреки това остана сериозно.

– Ако бях нормален, щях да съм ти по-симпатичен.

– Колкото и да ти е трудно да повярваш, харесвам те точно такъв, какъвто си. Просто ми е нужно повече...

– Време. Знам. Готов съм да ти го дам. Само ми се ще да мисля, че като свърши, ще си решила да останеш с мен.

Извърнах поглед. Не можех да му обещаю нищо. Отново и отново съпоставях Максън и Аспен в сърцето си, но никой от двамата не изпъкваше пред другия. Като изключим моментите, които прекарвах насаме с единия от тях. Онази нощ например се изкушавах да обещаю на

Максън, че накрая ще съм само негова.

И все пак не можех.

– Максън – прошепнах, виждайки колко е обезсърчен от мълчанието ми. – Не мога да се зарека. Мога само да ти кажа, че *искам* да съм тук. *Искам* да разбера дали има как да... да... – Запънах се аз, несигурна в думите си.

– Да сме заедно? – подхвърли Максън.

Усмихнах се доволна, че така лесно прочете мислите ми.

– Да. Искам да разбера дали има как да бъдем заедно. Той отметна кичур коса зад рамото ми.

– Мисля, че шансовете са доста добри – заяви с делови тон.

– Аз също. Просто... дай ми малко време, става ли?

Той кимна с по-истинска усмивка на лицето си. Така исках да приключим вечерта си... с надежда. Е, и с още едно нещо. Прехапах устна и се долепих до Максън с красноречив поглед.

Без секунда двоумение, той се приведе и ме целуна. Устните му бяха топли, нежни и ме накараха да се почувствам обожавана, събудиха у мен копнеж за още. Можех да остана така с часове, да видя дали ще се наситя някога, но Максън се отдръпна твърде скоро.

– Да вървим – подкани ме игриво и ме затегли към двореца. – По-добре да се връщаме вътре, преди стражите да са ни погнали с коне и копия.

Когато Максън ме остави при стълбището, умората се стовари отгоре ми като цяла стена. Едва се довлчих до втория етаж, но като свърнах зад ъгъла към стаята си, се съвзех за част от секундата.

– А! – възкликна Аспен, който бе не по-малко изненадан да ме види. – Май това ме прави най-невезият страж на света... през цялото време си мислех, че си

вътре.

Изкисках се. Нощем в стаята на всяко от момичетата от Елита трябваше да има поне по една прислужничка. Тази идея хич не ми допаднаше, затова Максън беше настоявал да сложи страж на пост пред стаята ми, в случай че изникнеше спешност. Парадоксалното беше, че обикновено ме бранеше точно Аспен. Знанието, че всяка нощ стоеше точно пред вратата ми, ме изпълваше със странна смесица от приятна тръпка и ужас.

Шеговитият тон моментално напусна гласа му, когато осъзна очевидната причина да не съм под завивките. Прокашля се многозначително.

– Добре ли си прекара?

– Аспен – прошепнах аз, озъртайки се наоколо. – Не се сърди. Участвам в Избора и това се очаква от мен.

– И какъв шанс имам аз, Мер? Как да се съревновавам за теб, когато общуваш само с конкурента ми?

Имаше право, но какво можех да направя по въпроса?

– Моля те, не ми се ядосвай, Аспен. И аз се мъча да намеря изход от ситуацията.

– Не, Мер – продължи той с по-кротък тон. – Не ти се ядосвам. Просто ми липсваш. – Не посмя да произнесе думите на глас, но ги оформи с устните си: „Обичам те“.

Успя да ме трогне.

– Знам – отговорих и опрях длан в гърдите му, позволявайки си за момент да забравя що за неприятности можехме да си навлечем. – Но това не променя местоположението ни, нито факта, че сега съм част от Елита. Нужно ми е време, Аспен.

Той се пресегна да хване ръката ми и кимна.

– Ще ти дам време. Просто... опитай се и ти да наме-

риш време за мен.

Не ми се искаше да споменавам колко трудно щеше да е, затова само му се усмихнах леко и извадих бавно ръката си от неговата.

– Трябва да се прибирам.

Той не ме изпускаше от поглед, докато влизах в стаята и затварях вратата помежду ни.

Време. Напоследък имах нужда от повече. Надявах се, че ако получа достатъчно, нещата сами ще се наредят.